

ת"פ 27399/04/13 - מדינת ישראל נגד י ח

בית משפט השלום בכפר סבא

20.4.2015

ת"פ 27399-04-13 מדינת ישראל נ' ח

בפני כב' השופטת נאווה בכור
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

י ח

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד יניב המי

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד בנאי ממשרד עו"ד גיא עין צבי

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז (להלן: "החוק"); והטרדה באמצעות מתקן בזק לפי סעיף 30 לחוק התקשורת (בזק ושידורים), התשמ"ב-1982, לפי המפורט בו.

2. הצדדים הגיעו להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה בכתב אישום מתוקן, יורשע בגינו, ויתקבל בעניינו, לרבות בחינת שאלת אי הרשעה, וללא הסכמה לעניין העונש.

3. מתסקיר שירות המבחן מיום **28.4.14** עולה כי הנאשם בן 64, יליד עיראק, שעלה לארץ בהיותו כבן חצי שנה. נשוי למתלוננת ואב לשלושה בנים בגילאי 24-35, כשהבן הצעיר מתגורר עם הנאשם באריאל. הנאשם עובד כמנהל עבודה בחברת החשמל.

במשפחת מוצאו הנאשם הינו השני מבין ארבעה ילדים בגילאי 53-66, תפקוד משפחתו תקין והוריו נפטרו מזקנה לפני כ-5 שנים. שולל גילויי אלימות.

סיים 12 שנות לימוד במסגרת פנימייה במגמת חשמלאות רכב. סיים שירות צבאי מלא ולאחר שחרורו - השתלב בעבודה כחשמלאי רכב.

החל משנת 1974 עובד בחברת חשמל, לאורך השנים התקדם בתפקידו, ומשנת 1995 משמש כמנהל

עבודה. ביטא סיפוק מעבודתו.

תאר תחושת פגיעה, בושה, וקושי בהתמודדותו עם ההליך המשפטי הנוכחי ומשמעותו לגבי תפיסתו את עצמו- המשפיעים על תפקודו במישורים שונים בחייו וגם בעבודה. על רקע זה הפחית לדבריו מהאחריות שלוקח במסגרת עבודתו ולא שיתף את מעסיקו בהליך המשפטי בשל הבושה שחש.

הנאשם והמתלוננת נישאו בשנת 1978 והנאשם מתאר כי החל לחוות קשיים בקשר הזוגי לאחר הולדת בנם הבכור, שכיום הוא בן 35.

לאורך השנים נולדו לבני הזוג עוד שני בנים בגילאי 24 ו-29, ותפקודם מתואר כתקין.

בהתייחס לדינמיקה הזוגית הנאשם מתאר חילוקי דעות ומריבות סביב חלוקת תפקידים בבית וחינוך הילדים. עם זאת, שולל התנהגות אלימה מצדו עד לתקופת העבירות נשוא הדיון. לפני כ-12 שנים חוו בני הזוג משבר, ובעטיו החלה האישה בהליך גירושין.

בעקבות זאת, חילקו בני הזוג את הרכוש המשותף והפרידו את חשבונות הבנק. האישה חזרה לקשר זוגי עמו לדבריה בשל המצב הנפשי הירוד בו היה נתון על רקע פרידתם ובקשת הילדים, אולם מאז חלה התרחקות ביניהם ובשנה עובר לאירוע כתב האישום הנאשם אף ניהל קשר זוגי עם אישה אחרת והמתלוננת ביקשה להתגרש.

כתוצאה מביצוע העבירות- נפרדו בני הזוג, והנאשם מתגורר כיום בבית משותף ואילו האישה שוכרת דירה חלופית במסגרת הסכם ביניהם.

הליך הגירושין טרם הושלם כיוון שבני הזוג טרם הגיעו להסכמה מלאה אודות חלוקת הרכוש.

מגיליון רישומו הפלילי עולה כי אין לא עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

בהתייחסותו לרקע לביצוע העבירות דנן- מתאר הנאשם כי בשנים האחרונות המתלוננת החלה להתנהג כלפיו בתוקפנות ואלימות מילולית אולם הוא נמנע מתגובות אלימות כלפיה. מתאר כי העבירות דנן בוצעו על רקע הצטברות של כעסים ותחושת השפלה שחווה מצדה כלפיו.

הנאשם מבטא תחושות של בושה וכאב נוכח התנהלות ההליכים המשפטיים והמשפטיים לגביו, כשמבטא הבנה לפגיעתו במתלוננת. עם זאת ניכר כי הוא עסוק בעצמו ובמחירים שמשלם בעקבות ההליך המשפטי, מפחית ומצמצם את הבעייתיות והחומרה במעשיו ומשליך את הבעייתיות על המתלוננת ועל רשויות החוק.

בשיחה עם המתלוננת, בת 60, קופאית בסופר מרקט, מסרה כי לאורך השנים הנאשם התנהג כלפיה באלימות מילולית ורגשית קשה, שהביאה לערעור ביטחונה העצמי ואובדן תחושת מסוגלותה העצמית.

בעקבות המשבר ביניהם לפני 12 שנים פנתה לטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה ועברה טיפול במשך תקופה. הנאשם סירב לדבריה לטיפול אותה עת, אולם היא המשיכה בניסיונות לשמור על אורח חיים

משפחתי יציב, כשילדיהם ששמו מתווכים בינה לבין הנאשם במהלך השנים.

מתארת הסלמה שחלה בהתנהגותו של הנאשם כלפיה בשנה עובר לעבירות, כשניהל קשר זוגי עם אישה אחרת, ועל כן פתחה בהליך גירושין.

בשל האלימות המילולית הקשה מצדו חשה איום ממשי מצדו לחייה, והתלוננה במשטרה. כיום תיארה רגיעה במערכת המשפחתית, ושללה התנהגות אלימה מצדו כלפיה לאורך כל התקופה.

מצויים בשלבים מתקדמים של הליך הגירושין, ואינה חשה איום מפניו כיום.

הנאשם ביטא בפני השירות הסכמה להשתלב בהליך טיפולי בתחום האלימות הזוגית ובהתאם נפגש עם מנהלת המרכז למניעת אלימות במשפחה באריאל.

ממידע שהתקבל ממנהלת המרכז עולה כי המתלוננת מוכרת לה מהעבר, כשזאת התרשמו כי היא חווה אלימות מצד הנאשם וזקוקה לטיפול לצורך העלאת בטחונה העצמי וצמצום תלותה בו.

בעקבות פנייתו הנוכחית של השירות- נפגשה מנהלת המרכז עם הנאשם, והתרשמה מרצונו להיעזר בטיפול לצורך בדיקה עצמית של דפוסי התנהגותו בקשר הזוגי ולצורך רכישת כלים לתפקוד תואם ומקדם ביחסים זוגיים. בהתאם לכך, ישולב בקבוצה טיפולית במסגרתם בעוד כחודשיים.

מבחינת הגורמים לסיכוי וסיכון בעניינו של הנאשם - מצא השירות כי קיים סיכון נמוך להישנות התנהגות אלימה מצדו כלפי המתלוננת.

על גורמי הסיכוי לשיקום- נמנים העדר עבר פלילי, היותו בעל יכולת וכישורים לתפקוד תעסוקתי יציב, ניכר כי מגלה אחריות לתפקידיו ההוריים, מתפקד במסגרות מקובלות באופן חיובי ונורמטיבי, מגלה רצון לבדוק את התנהגותו הבעייתית, לוקח אחריות ומבטא רצון לשינוי. כמו כן בני הזוג חיים בנפרד כשנה, השלימו עם פרידתם, נמצאים בשלב מתקדם של הליך הגירושין, ושוללים גילוי אלימות ביניהם.

על גורמי הסיכון- נמנה הפער בין תפיסתו של הנאשם את התנהגותו בקשר הזוגי כלא אלימה והתוקפנות והאלימות הרגשית שאפיינה את התנהגותו כלפי המתלוננת, מצמצם בשלב זה את חלקיו התוקפניים כלפי המתלוננת, ואינו רואה בעיית אלימות בהתנהגותו.

עם זאת, מגלה נכונות להשתלב בהליך טיפול בתחום האלימות הזוגית לצורך בדיקה עצמית של דפוסי התנהגותו והתמודדותו בקשר הזוגי.

הנאשם אף פנה למרכז למניעת אלימות במשפחה ומועמד להשתלב בקבוצה טיפולית לגברים שנקטו באלימות כלפי בנות זוגן באוקטובר הקרוב.

הנאשם ביטא בפני השירות מחויבות לעמוד בטיפול למשך שנה, מתוך הבנה כי זה יסייע בידו להעמיק תובנותיו בהתייחס לרקע והסיבות להתנהגותו האלימה בקשר הזוגי ולצורך מניעת התנהגות דומה מצדו בעתיד.

באשר לביטול הרשעתו- הנאשם ביטא קושי להתמודד עם תיוגו כעובר חוק המשפיע על יכולתו להמשיך בניהול

חיו ומצבו הרגשי המשליך אף על תפקודו בעבודה.

לאור האמור, ממליץ השירות על העמדתו בצו מבחן לשנה, וביטול הרשעתו- כגורם נוסף שיחזק את המוטיבציה להשתלבותו בטיפול התואם את צרכיו ומצבו.

מתסקיר משלים מיום **4.1.15** עולה כי ביום 26.10.14 השתלב הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת לגברים שנקטו באלימות כלפי בנות זוגם המתקיימת אחת לשבוע במרכז למניעת אלימות במשפחה באריאל. בשיחות עמו מסר כי למרות שהוא מגיע למפגשים ברציפות ומשתתף הוא חווה קושי משמעותי בחשיפה רגשית ובתכנים העוסקים באלימות זוגית. לתפיסתו ההליך הטיפולי אינו תורם לו ואף מגביר את מצוקתו הרגשית, נוכח הצורך לדבר ולקחת אחריות על הבעייתיות בהתנהגותו, מה שעומד בפער לתפיסתו את עצמו ואת התנהגותו כחיובית.

הנאשם מגיע למפגשים בקביעות ומשתתף בהתאם ליכולותיו. עם זאת מבטא קושי כפי שביטא בפני השירות. מהערכת העו"ס, מנחה הקבוצה, לנאשם הגנות נוקשות וקבועות ובמצבו המתואר יתקשה להפיק תועלת מהטיפול.

לאור האמור, ולצד עמדתו של הנאשם נוקשותו וקשייו המתוארים, העו"ס אינו סבור כי הנאשם יוכל להפיק תועלת מהמשך ההתערבות הטיפולית.

בשיחה עם הנאשם בעת הנוכחית- התחזקה התרשמות השירות כי הפיק מהמפגשים הקבוצתיים בהתאם ליכולותיו וכי נוכח עמדתו הנוקשה וקשייו להעמיד בתהליך אין מקום להמשך השתתפותו בקבוצה.

לאור האמור העריך השירות כי יש לשקול עונש קונקרטי כתנאי לביטול הרשעתו.

נבדקה עמו אפשרות לביצוע של"צ בהיקף 200 שעות, ועל אף שביטא בתחילה נכונות ורצון לעמוד בביצוען- בהמשך מסר כי יתקשה לעמוד בהיקף השעות שנקבעו עבורו ולהתחייב ליום ושעות קבועות כנדרש.

לאור זאת, מסר כי מעוניין להמשיך בטיפול בקבוצה חרף קשייו. השירות שיקף לנאשם כי נוכח הקשיים שביטא- אין תועלת בכך.

בשיחה שקיים השירות עם המתלוננת -תארה קשיים עמם מתמודדת נוכח ההרעה המשמעותית שחלה במצבה הכלכלי לאחר שוויתרה על חלק שווה של הרכוש בינה לנאשם כדי שהנאשם יקבל 70% מהכספים על מנת שתזכה בקבלת הגט.

עם זאת, תיארה רגיעה במערכת המשפחתית ושללה התנהגות אלימה מצדו כלפיה לאורך כל התקופה.

לאור האמור, והתרשמות השירות כי הנאשם מתקשה לבחון את הקשיים העומדים בבסיס דפוסי התנהגותו הבעייתיים בקשר הזוגי ולקחת אחריות על התנהגותו האלימה, למעט בעבירות נשוא הדיון, ונוכח עמדותיו ותפיסותיו הנוקשות מעריך השירות כי לא יוכל להמשיך בטיפול.

הנאשם עסוק בשיקולים של רווח ותועלת לעניין ביצוע צו מבחן וצו של"צ, מגלה אמביוולנטיות באשר לרצונו

ליכולתו לעמוד בטיפול או של"צ ובפועל באופן מניפולטיבי אשר אינו מאפשר בניית בסיס של אמון לצורך קידומו בטיפול ו/או לצורך התחייבותו לביצוע של"צ.

במצב דברים זה, חוזר בו השירות מהמלצתו בתסקיר קודם, באשר להעמדה בצו מבחן.

עם זאת בשל תפקודו התקין של הנאשם במישור התעסוקתי שזו מעורבותו הראשונה ויחידה בפלילים, הלוקח אחריות על ביצוע העבירות נשוא התיק- ככל שיתחייב לצו של"צ יוכלו לגבש עבורו תוכנית מתאימה.

מתסקיר משלים נוסף מיום **9.3.15** עולה כי במפגש עם הנאשם בתקופת הדחייה הנוכחית שב וביטא את קשייו לעמוד בביצוע השל"צ נוכח תנאי עבודתו ותפקידו. עוד הדגיש כי רואה חשיבות בהמשך השתתפותו בטיפול כאשר למרות הקשיים שחוזה בחשיפה רגשית בקבוצה- הוא מבין את חשיבות הקיימת מבחינתו להמשיך בתהליך של בדיקה עצמית, וזאת לצורך הגמשת תפיסותיו ועמדותיו לגבי עצמו ולגבי קשייו בקשר עם המתלוננת. הנאשם מבטא הבנה כי קשיים אלו עומדים בבסיס האלימות המילולית והבעייתיות שגילה בהתנהגותו כלפי המתלוננת.

בשיחה טלפונית על המתלוננת- חזרה על עמדתה ושללה בעייתיות כיום מול הנאשם. מסרה כי הוא הולך לקראתה בהעברת כספים עליהם סיכמו והם נמצאים בשלבים מתקדמים לקראת קבלת הגט. חזרה וביקשה להתחשב בנאשם ולהימנע מענישה מחמירה שתערער את האיזון הקיים.

ממידע שהתקבל מהעו"ס המטפל בנאשם במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה באריאל עולה כי הנאשם ממשיך להגיע באופן קבוע לקבוצה הטיפולית ונראה כי הקושי עמו התמודד סביב החשיפה הרגשית הגביר את מודעותו לקשייו לצרכיו הטיפולים.

הנאשם מבטא מחויבות לתהליך הטיפולי ורצון להמשיך ולהתמיד בו. במצבו הנוכחי, ונוכח צרכיו, כמו גם התחייבותו להמשיך בטיפול, מעריך העו"ס כי יש מקום להמשיך את השתתפותו בטיפול הקבוצתי.

מכל האמור, מתחזקת ההתרשמות כי מדובר באדם מבוגר יחסית, בן 65, בעל קווי אישיות ודפוסי חשיבה נוקשים, שבעקבות הקשר עם השירות החל בתהליך טיפולי המאגר את תפיסותיו ועמדותיו לגבי עצמו ולגבי הקשר עם המתלוננת.

נראה כי קשייו בחשיפה רגשית ובהתמודדות עם פערים בין תפיסתו את עצמו לבין העבירות שביצע ומשמועתן הנאשם ממשיך לגלות מוכנות ואף יוכל להתמודד עם קשייו במישור הטיפולי ולהיעזר בטיפול לצורך בדיקה עצמית והבנת הרקע והמניעים העומדים בבסיס התנהגותו האלימה בקשר הזוגי.

הואיל ומדובר בנאשם ללא עבר פלילי, הלוקח אחריות ובעל תפקיד תעסוקתי תקין לאורך השנים ונוכח עמדת המתלוננת- ממליץ השירות להימנע מהטלת עונש קונקרטי בדרך של של"צ, להימנע מהרשעתו בדיון, ולאפשר לנאשם להמשיך ולהשקיע את כוחותיו בתהליך הטיפולי במסגרת הקבוצה בה החל להשתתף באוקטובר 2014, לצד הטלת צו מבחן לשנה (בתנאי המשך השתתפות בטיפול).

בטיעוניה לעונש טענה ב"כ המאשימה כי הנאשם יליד 1950, ללא הרשעות קודמות.

מהתסקיר בעניינו עולה כי הנאשם מתקשה לבחון את הקשיים העומדים בבסיס דפוסי ההתנהלות הבעייתיים בקשר הזוגי, מתקשה לקחת אחריות, ולכן השירות מסיק כי הנאשם לא יוכל להפיק תועלת מהטיפול.

בתסקיר לאחר מכן הנאשם מבטא קשיים לעמוד בביצוע השל"צ נוכח תנאי עבודתו, ועל כן השירות ממליץ להימנע מהטלת של"צ.

לאור העובדה כי הנאשם לא מקיים את התנאים לאי הרשעה לפי הפסיקה ואין פגיעה קונקרטית ממשית בו, יש להשאיר את הרשעתו על כנה ולהטיל עליו מע"ת, התחייבות וקנס.

ב"כ הנאשם טען לעונש כי מהתסקירים בעניינו של הנאשם עולה כי לוקח אחריות על המעשה בו הורשע ומגלה אמפטיה למתלוננת.

השירות התרשם מרצונו של הנאשם להיעזר בגורמי הטיפול, ובכלל זה במרכז למניעת אלימות זוגית. הערכת הסיכון של הנאשם הינה נמוכה, בהתחשב בהעדר עבר פלילי, מתפקד באופן נורמטיבי כל חייו, ושכני הזוג נפרדו והשלימו עם פרידה זו.

מהתסקיר השני עולה דיווח מהמרכז למניעת אלימות לפיו לנאשם עמדות נוקשות ועל כן השירות עומד על המלצתו לבטל הרשעה אך להמיר את צו המבחן ב-200 שעות של"צ.

הנאשם מצדו אמר לבימ"ש כי הוא מעוניין להמשיך בהליך הטיפול, ומהתסקיר האחרון עולה כי הוא מבטא מחויבות לטיפול ורוצה להמשיך בו, והעו"ס אומר כי יש מקום להמשיך את השתתפותו בהליך הטיפול.

לבסוף ממליץ השירות על אי הרשעה, לצד צו מבחן ללא של"צ.

בנוגע לאי הרשעה - לפי טיב העבירה מדובר ברף הנמוך של המעשים, כשברקע סכסוך במערכת זוגית של 30 שנים במהלכן לא היו גילויי אלימות ובעיות אלא דווקא עולה תמונה שהנאשם הבליג פעמים רבות. על כן המעשה עצמו מאפשר את ביטול ההרשעה.

לגבי הנזק שנגרם לנאשם, הנאשם חש בושה וקושי בתפיסתו כעובר חוק, וההשפעה של כך על התפקוד שלו בעבודה, כשבמקום העבודה אף אחד אינו מודע להליך.

הנאשם בתפקיד בכיר בחברת חשמל, איש שטח שעובד שעות רבות ומנהל צוות תחתיו ובעקבות תיק זה- הפחית מהאחריות שלקח על עצמו. מלכתחילה היו מגבלות שהקשו על יציאתו לעבודה, ובימ"ש גילה גמישות ואפשר לו לצאת לעבודה אחרי פרק זמן קצר יחסית- אולם בנסיבות אלה הרשעה יכולה להביא לאיבוד מקום העבודה המצריך גיליון רישום פלילי נקי.

הרשעה תביא לנזק העולה על התועלת שבטיפול בנאשם, ולכן האינטרס הציבורי מחייב הימנעות מהרשעתו.

לאור האמור, מתבקש בימ"ש לקבל את המלצת השירות, ולהשית על הנאשם צו מבחן בלבד על מנת לאפשר לו את ההליך הטיפולי.

הנאשם הוסיף בבכי כי הוא בוש ונכלם.

5. דין ומסקנות

העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (**סעיף 40ב לחוק**), וקביעת מתחם העונש ההולם תעשה בהתאם לעקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, מידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ונסיבות ביצוע העבירה (**סעיף 40ג(א) לחוק**).

במעשיו פגע הנאשם בערכים מוגנים שעניינם שמירה על שלומו של הפרט, זכותו לשלוות נפש, ושלא להיות מוטred באמצעים שונים כלל, ובין קירות ביתו-מבצרו בפרט.

לעניין זה נאמר ברע"פ 10462/03 הראר נגד מדינת ישראל, פד"י ס' (2) 70-

"בלשון פשוטה, דומה כי הטרדה היא יצירת אי-נוחות המסיחה את דעתו של אדם מענייניו וגורמת לו מבוכה, דאגה, בלבול והתעסקות במושא ההטרדה...כשם שזכותו של אדם להיות מוגן פיזית, זכותו להיות גם מוגן נפשית; ביתו הוא מבצרו - והטלפון הוא שלוחת ביתו".

בחנית נסיבות הקשורות לביצוע עבירה מעלות כי בעת הרלוונטית לכתב האישום היו הנאשם והמתלוננת נשואים מעל ל-30 שנה, כאשר בחודש **אוגוסט 2012** הגישה נגד הנאשם תביעת גירושין.

במועדים שונים ממחצית שניה של **שנת 2012** ועד ליום **14.4.13** במספר רב של הזדמנויות בביתו באריאל ובשיחות טלפון איים הנאשם על המתלוננת בפגיעה שלא כדין באומרו כי **"את לא תיהני, את לא יודעת מה מחכה לך, אני אגמור אותך"**.

ביום **14.4.13** החל מהשעה 05:00 החל הנאשם להתקשר למתלוננת מספר רב של פעמים, ומשענתה לו המתלוננת בשעה 07:00, אמר לה הנאשם בשיחתם **"מנוולת, יימח שמך, שתמותי, אני ארדוף אותך, מה עשית לילדים"**.

בהתנהגותו זו הפעיל הנאשם אלימות מילולית כלפי המתלוננת שהיה בה כדי להפחידה ו/או להקניטה, תוך שהוא מנצל לרעה את כוחו ומעמדו כבן זוגה ואבי ילדיה (**סעיף 40ט(א)(10) ו-(11) לחוק**).

על הנזקים הנפשיים שגרם הנאשם במעשיו ניתן ללמוד מעמדתה של המתלוננת כמובא בתסקירים, ממנה עולה

כי לאורך השנים נהג בה הנאשם באלימות מילולית ורגשית קשה, שהביאה לערעור ביטחונה העצמי, ואובדן תחושת מסוגלותה העצמית **(סעיף 40ט(א)(4) לחוק)**.

כתוצאה מכך פנתה לטיפול במסגרת המרכז למניעת אלימות במשפחה, והמשיכה בניסיונות לשמור על יציבות משפחתית, כל זאת עד להסלמה בהתנהגות הנאשם עובר לביצוע העבירות- בעטיה פתחה בהליך גירושין, ובשל חשש ממשי לחייה- אף הגישה תלונה במשטרה.

נזקים אלה מוצאים ביטויים אף בהתרשמותה של מנהלת המרכז למניעת אלימות במשפחה באריאל, שהכירה את המתלוננת, ולפיה חוותה אלימות מצד הנאשם, וזקוקה לטיפול לצורך העלאת בטחונה העצמי וצמצום תלונה בו.

הואיל ומדובר באיומים בפגיעה בשלומה וחייה של המתלוננת, מספר רב של פעמים ובהזדמנויות שונות, על רקע סכסוך הגירושין ביניהם, הרי שמדובר בפגיעה ברף הנמוך- בינוני בערכים המוגנים.

מתחם העונש ההולם בעבירות בהן הורשע הנאשם **נע בין מאסר מותנה לשנת מאסר בפועל** (ראו: רע"פ 1293/08 קורניק נ' מדינת ישראל (מיום 25.6.08)).

עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה ייקבע בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה **(סעיף 40ג(ב) לחוק)**, ותוך בחינת שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

מבחינת נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות עולה כי הנאשם בן 64, אב לשלושה ילדים, שניהל אורח חיים נורמטיבי כל חייו, ונעדר עבר פלילי **(סעיף 40יא(11) לחוק)**.

מהתסקירים בעניינו עולה כי משמש בתפקיד בכיר כמנהל עבודה בחברת החשמל, כ-40 שנה, ותאר תחושות בוש, כאב וקושי בהתמודדות עם ההליך המשפטי, לצד אמפתיה כלפי המתלוננת והפגיעה בה.

עם זאת, לוקח אחריות במידה חלקית על מעשיו, מקום בו עסוק בעצמו ובמחירים אותם הוא משלם במסגרת ההליך המשפטי, מפחית ומצמצם את הבעייתיות והחומרה במעשיו, ומשליך את הבעייתיות על המתלוננת ועל רשויות החוק.

כיום בני הזוג פרודים, מתגוררים בנפרד, ומצויים בשלב מתקדם של הליך הגירושין ביניהם, כשמאז פתיחת ההליך הפלילי- חלה רגיעה בהתנהגותו, שללה התנהגות אלימה מצדו כלפיה לאורך כל התקופה, וכיום אינה חשה עוד איום מפניו.

המתלוננת אף ביקשה להתחשב בנאשם, ולהימנע מענישה מחמירה שתערער את האיזון הקיים ביניהם **(סעיף 40יא(2) לחוק)**.

בנסיבות אלה, הודה הנאשם במסגרת הסדר טיעון ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, ובכלל זה את העדת המתלוננת (סעיף 40א(6) לחוק), באופן שיש בו כדי להקל עמו.

הגם שהנאשם הביע נכונות והסכמה להשתלב בהליך טיפולי בתחום האלימות הזוגית, ואף שולב בקבוצה טיפולית, הרי שהתנהלותו במסגרת זו - התגלתה כבעייתית.

בתחילה- התרשמה מנהלת מרכז למניעת אלימות מרצונו של הנאשם להיעזר בטיפול לצורך בדיקה עצמית של דפוסי התנהלותו בתחום הזוגי, והוא אף ביטא בפני השירות מחויבות לעמוד בטיפול למשך שנה.

עם זאת, לאחר השתלבותו בקבוצה באוקטובר 2014, מצאו העו"ס, מנחה הקבוצה, והשירות, כי בשל עמדתו הנוקשה, העובדה כי מתקשה לבחון את הקשיים העומדים בבסיס דפוסי התנהגותו הבעייתיים בקשר הזוגי ולקחת אחריות על התנהלותו האלימה (למעט בעבירות נשוא הדיון), ונוכח עמדותיו ותפיסותיו הנוקשות - לא יוכל להמשיך בהליך הטיפול.

בשל שינוי עמדה זו שינה השירות את המלצתו מהטלת צו מבחן לצד ביטול הרשעתו, להטלת עונש קונקרטי של של"צ.

הנה, משנבדקה עם הנאשם אפשרות לביצוע של"צ, ועל אף שביטא בתחילה נכונות ורצון לעמוד בביצוען- שינה עמדתו בהמשך ומסר כי יתקשה לעמוד בהיקף השעות שנקבעו עבורו ולהתחייב ליום ושעות קבועות כנדרש.

גם בתקופת הדחייה הנוספת, שב הנאשם וביטא את קשייו לבצע את צו השל"צ נוכח תנאי עבודתו ותפקידו.

רק משהתברר לנאשם כי השירות מתעתד להמליץ אודות ביצוע של"צ- "לפתע" מסר כי "מעוניין להמשיך בטיפול בקבוצה חרף קשייו.

התנהלות זו אינה מקובלת כלל ועיקר.

הרושם העולה מהתסקירים הוא כי הנאשם סבור שהשתתפותו בהליך הטיפול משל הייתה "מטבע עובר לסוחר", והוא מתמרן בחוות דעתם של הגורמים המקצועיים כדי להשיג יתרונות בכל הנוגע לעונש המוטל עליו בסופו של יום.

מדובר התנהלות מניפולטיבית, הנובעת ממניעים זרים של שיקולי נוחות ותועלת עצמית של הנאשם, ולא ברצון אמיתי וכן לשינוי דפוסי התנהגות אלימים מתוך הפנמת הפסול שבהם.

מהתסקירים עולה כי הנאשם עושה שימוש בהליך הטיפול, כל אימת שמתברר לו כי בכך- מונע עונש חמור יותר.

למען הסר ספק יובהר כי אף מהתסקיר עולה במפורש כי השירות התרשם שהנאשם עסוק בשיקולים של רוח ותועלת לעניין ביצוע צו מבחן ושל"צ, מגלה אמביוולנטיות באשר לרצונו ליכולתו לעמוד בטיפול או של"צ ופועל באופן מניפולטיבי אשר אינו מאפשר בניית בסיס של אמון לצורך קידומו בטיפול ו/או לצורך התחייבותו לביצוע של"צ.

הגם שמהתסקירים עולה כי קיים סיכון **נמוך** להישנות התנהגות אלימה מצד הנאשם כלפי המתלוננת, הרי שהשירות מנה על **גורמי הסיכון** בעניינו את התנהלותו האמורה בדבר הפער בין תפיסתו את התנהלותו בקשר הזוגי כלא אלימה- לבין התוקפנות והאלימות הרגשית כלפי המתלוננת, ועובדה כי מצמצם בשלב זה את חלקיו התוקפניים כלפי המתלוננת, ואינו רואה בעיית אלימות בהתנהגותו.

מבחינת **גורמי הסיכון** לשיקומו מונה השירות את העדר העבר הפלילי, יציבותו התעסוקתית, תפקוד חיובי ונורמטיבי במסגרות חיו, לקיחת אחריות, קיומו של הליך גירושין, ושלילת גילויי אלימות כלפי המתלוננת.

בנסיבות אלה, **אין** מקום להימנע מהרשעתו של הנאשם.

הגם שטיבן של העבירות ונסיבותיהן מאפשרות ביטול הרשעה בהתאם לאמור בע"פ 2083/96 תמר כתב נגד מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337- לא שוכנעתי כי יש בהותרת הרשעתו על כנה כדי לגרום לו לנזק קונקרטי כל שהוא, לא כל שכן הגורר יחס בלתי סביר בין הנזק הצפוי לנאשם לבין חומרתה של העבירה, שאף לא יפגע בשיקולי הענישה האחרים.

מהתסקירים עולה כי השירות הסתמך **אך ורק** על דבריו של הנאשם כי יש לו קושי להתמודד עם תיוגו כעובר חוק באופן המשפיע על יכולתו להמשיך בניהול חיו ומצבו הרגשי המשליך אף על תפקודו בעבודה- וזה לכשעצמו **וודאי** אינו **מקיים** את תנאי הלכת כתב כנ"ל.

הנאשם לא הביא כל ראיה/מסמך/עדות לפגיעה בפרנסתו או במקום עבודתו בעטיה של ההרשעה. אדרבא- הנאשם מצוי בעמדה בכירה מזה שנים רבות במקום עבודתו, כשעד כה לא שילם כל מחיר בגין ההליך הפלילי (אותו מסתיר ממעסיקו), וספק אם ישלם בעתיד.

לאור האמור, אף איני מקבלת את המלצתו הסופית של השירות, אשר חרף התרשמותו מהתנהלותו המניפולטיבית של הנאשם כאמור- שינה המלצתו בשנית באופן תמוה, וחזר בו מהמלצה על הטלת צו של"צ.

לא זו בלבד שההמלצה של השירות להימנע מהרשעתו אינה מבוססת, אלא שקבלת המלצתו הסופית להטלת צו מבחן **בלבד**, תהא בבחינת "יוצא חוטא נשכר", תחטא לעקרון ההלימה, ותביא להקלה בלתי מידתית ולא מוצדקת בעונשו של הנאשם.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו ה"טעם" אותו נותן השירות להימנע מהטלת של"צ בעניינו של

הנאשם אינו טעם של ממש, לפיו יש בכך כדי "לאפשר לנאשם להמשיך ולהשקיע כוחותיו בתהליך הטיפול" (!) (תסקיר מיום 9.3.15 עמ' 2 סיפא).

איני מתעלמת מהאמור בתסקיר האחרון מיום **9.3.15** לפיו מנחה הקבוצה במרכז למניעת אלימות במשפחה באריאל כי יש מקום להמשיך את השתתפותו של הנאשם בקבוצה הטיפולית לאור "הגברת" מודעותו לקשייו וצרכיו הטיפולים כמו גם "התחייבותו" להמשיך בטיפול, אולם "תובנות" אלה -התרחשו **באופן מגמתי ומניפולטיבי** מצד הנאשם **רק לאחר שהבין** כי יהיה בכך כדי להקל בעונשו, ולהסיר מעל ראשו את הצורך בביצוע של"צ.

מן המפורסמות היא כי תסקיר שירות המבחן הינו המלצה בלבד, ועל בית המשפט להביא במניין גם שיקולי ענישה אחרים. שיקום העבריין הינו רק אחת ממטרות הענישה, לצד גמול והרתעה.

בנסיבות אלה, הגם שעל עונשו של הנאשם להיות ברף הנמוך של מתחם הענישה, נוכח העובדה שנעדר עבר פלילי, הודה במסגרת הסדר טיעון, לקח אחריות על מעשיו, יציבותו התעסוקתית וגירושיו מהמתלוננת, תווית הרשעתו על כנה לצד הטלת צו של"צ, מע"ת ופיצוי המתלוננת, באופן שיעלה בקנה אחד עם עקרון ההלימה בחוק.

6. לפיכך- הריני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. מאסר על תנאי בן 4 חודשים למשך שלוש שנים מהיום שלא יעבור על העבירות בהן הורשע.
- ב. פיצוי למתלוננת בסך 5,000 ₪ - שיקוזז בהסכמת הצדדים מפיקדון בסך 6,000 ₪ בתיק המ"ת 27409-04-13 של בית משפט זה.
- ג. קנס בסך 1,500 ₪ שיקוזז על פי היתרה מהפיקדון כנ"ל, ויתרתו תשולם עד יום 1.08.15 או 30 ימי מאסר תמורתו.

7. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, ל"א ניסן תשע"ה, 20 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.